

Strážce

Nika Peas

Kapitola 1

Stačilo tak málo: vsadit pár stovek!

Zpětně jí to teď připadalo jako osud, ne jako spontánní rozhodnutí. Byla unavená po dlouhém dni v práci. Klopýtala stmívajícím se náměstím k poště a už se těšila, jak si doma zaleze do postele s rozečtenou knížkou. Tenhle únik z šedivé reality a každodenního stereotypu byl její závislost. Za knížky utratila tolik, že rodiče nejdou donutit k výchovným kázáním! A to i teď, když je dospělá a finančně nezávislá – pokud se to dá říct o mrzkém platu úřednice v pojišťovně.

V duchu se usmála. Rodiče milovala. Ale ani jejich láskyplná výchova nedokázala Janu uchránit před zklamáním. Nechtěla jítit bolavé vzpomínky, ale nejlepší balzám na minulost byl právě únik do světa naivní romantiky. Co na tom, že odborná veřejnost a kritici považují tenhle žánr za brak?!

Svůj účel to splnilo!

Příjemně unavená romantickou zápletkou končící happyendem usínala a měla krásné sny.

Ne nadarmo se dětem před spaním čtou pohádky! Tak proč s tím přestávat, když jsme dospěli, hájila se i toho večera, kdy na poště poslala firemní korespondenci a vytáhla vlastní peněženku. Od starší ženy za přepážkou dostala krabici, aby si vybrala knížky.

Ignorovala opovrhlivý pohled. Zнала tu mračící se osobu odmalička, byla to sousedka z vedlejší ulice.

Vlastně tu znala každého.

Každý byl její sused.

Nemělo smysl se přetvařovat, na malém městě si všichni viděli do talíře. A pokud někomu náhodou něco uniklo, ochotně mu to pověděla všímavá susedka.

Jana už dávno přestala řešit drby.

Proč se trápit něčím, co přestalo být pravda po prvním převyprávění? Každá informace si žila vlastním životem. Bobtnala a nabalovala na sebe další pikantní detaily. A jak už to u zaručených zpráv bývá, nikdo vám do očí nic neřekne. Vše se šeptá za zády.

Janě to bylo v podstatě jedno, mrzelo ji, že to trápí rodiče. Nebyli nejmladší a špatně nesli cejch, kterým jejich jedinou dceru vyzdobili susedé.

„Tak co to bude tentokrát,“ zavrčela žena za přepážkou a významně si poťukávala na hodinky na zápěstí.

„Vezmu si tyhle čtyři,“ s hranou sebejistotou vybrala náhodně miniknížečky.

„Takže dneska to bude 548 korun... vyhozených za romantické bláboly,“ zasyčela pracovnice pošty.

Jana vytáhla z peněženky tisícovku a plácla s ní o dřevěnou desku: „Tak to zaokrouhlíme – dejte mi náhodný tip za 400 korun!“

S uspokojením sledovala zděšený obličej ženy, která považovala celou finanční transakci za to největší plýtvání.

Mám být za lehkovážnou? Tak at' má co vyprávět! v duchu si Jana s uspokojením odfrkla a do kabelky uložila čtyři knížečky a los.
Kdyby jen tušila, jak jí ten malý lístek změní život...

Česká multimilionářka nalezena!

Dívka z malé vesničky sedí na stovkách milionů!

Historicky první výherce milionů odhalen!

Jana si odfrkla. Kamkoliv na internetu zabloudila, všude našla jen tu jedinou senzaci – celá republika zjistila, že 450 milionů vyhrála zrzavá holka z malé vesnice v pohraničí. Jak se to dozvěděli, nechtěla ani vzpomínat... Jak se snažila být nenápadná! Snad tisíckrát si nevěřicně překontrolovala los. Vlastně až opakovaná výzva v médiích, že hlavní cenu si ještě nikdo nevyzvedl, donutila Janu vyhrabat ze dna kabelky zmuchlaný los. S vytřeštěným pohledem došla za rodiči a ukázala jim místy potrhaný lístek. Dlouho do noci pak seděli a přemýšleli, jak to udělat, aby se jim život neobrátil vzhůru nohama. Přeci jenom vyhrát pár tisíc korun je super, ale miliony? Natož skoro půl miliardy?!

Ne, to je na malém městě sebevražda!

„Co chceš s tolika penězi dělat?“ ptala se maminka špatně maskující strach.

„Neboj se,“ chlácholila ji naivně sebevědomá Jana: „Já se nezměním. Dál budu chodit do práce. Jen v klidu a tichu splatíme všechny naše dluhy, hypotéky a půjčky. Pak všem řekneme, že jedeme na návštěvu k tetě do Prahy, a vyrazíme do světa!“

„Zlatičko, ale to neutajíme,“ pohladil ji tatínek mozolnatou rukou po tváři. Celý život dřel jako automechanik a dlaně měl ztvrdlé prací.

„Co byste si přáli, co vás udělá šťastnými?“ usmála se na dva nejhodnější lidi ve svém životě. Sledovala, jak táta něžně zamilovaným pohledem sklouzl po maminčině tváři.

„My jenom chceme, aby ti tolik peněz neublížilo ještě víc,“ zajíkla se maminka. „Chtěla bych... přála bych si... abys našla konečně to, po čem toužíš.“

„Zržečko, vždycky budeme s maminkou stát za tebou. Nechceme jezdit po světě a nakupovat věci, které nepotřebujeme – já si možná pořídím větší prut na ryby a maminka potřebuje nový šicí stroj a budeme spokojení. Ale ty bys měla uvažovat, jestli jsi tu šťastná.“

Jana mrkala, aby zahnala slzy.

„Nechci vás opustit a užívat si někde v tramtárii,“ skončila debatu. Políbila rodiče a zbytek noci strávila na internetu. Zjišťovala, jak se přihlásit o výhru, aniž by na sebe přitáhla pozornost. Byla zvyklá z práce na diskretnost, a tak ji očekávala i od následujícího výletu do Prahy. Jenže zatímco neohlášená návštěva nové multimilionářky na centrále pořadatele loterie proběhla bezchybně, peníze byly převedeny a ona v tichosti zase odjela, zrada přišla z úplně jiné strany.

Ve chvílce euforie se Jana svěřila kamarádce z dětství. Do té doby si myslela, že je to nejlepší kamarádka...

Omyl!

Kombinace závidy a tučného úplatku zapůsobila a důvěrná přítelkyně všechno ochotně naprášila vždy naslouchajícím médiím.

To, co následovalo, si nedokázal nikdo představit!

Jana s hrůzou sledovala, co se rozpoutalo za peklo. Najednou celý národ řešil, jak byla ráno namalovaná, jaké jídlo si kupuje v obchodě i jak moc chtivě nebo naopak povýšeně se dívá na zákazníky spořitelny!

Ovšem to se teprve spirála událostí začala roztáčet!

Nic nedokáže stmelit sousedy tak jako závist.

Jana nepoznávala místo, kde se narodila a žila.

Sice nikdy nepatřila mezi oblíbence a období dospívání to rozhodně nevylepšilo, ale teď byla doslova vyděšenec. Křečovitě se usmívala na cestě do práce, aby neprozradila, jak je vyděšená. Nezměnila nic ze svých rituálů – cestou pozdravila každého, koho potkala. Dál si nosila v kabelce svačinu a na oběd šla do místní restaurace na polední menu... a stejně jako by každému sypala sůl do ran. Postranní nevraživé pohledy a špatně skrývané poznámky byly čím dál nepříjemnější.

Jana si bláhově myslela, že po pár dnech všechno ustane.

Když ale zjistila, že sousedé pronajali na zahradě místo fotografům, aby si pěkně z první ruky pořizovali nové informace a fotili vše, co se v domě multimilionářky odehraje, opravdu se vyděsila.

„Tohle přece nemůžou!“ rázovala po kuchyni. Ačkoliv nebyl večer, všechny závěsy byly zatažené. Maminka seděla u šicího stroje a dodělávala poslední objednané šaty. Jako epidemie se najednou mezi zákazníci rozmohla nemoc a všechny přestaly chodit na zkoušky. O dalších objednávkách nemluvě...

„Jak se zdá, můžou. Vůbec netuším, co budeme dělat,“ rozklepaly se mámě ruce tak, že raději přestala šít. Snažila se nenápadně otírat mokré oči.

„Neplač. Jestli budeš smutná, zlomí mi to srdce,“ klekla si k ní Jana a hladila ji. „Celý život mi s tátou pomáháte. Nikdy jste neposlušovali ostatní a věřili jen mě. Tak teď je načase, abych vám to vrátila! Postarám se o vás!“

„Jsi bláznínek. Jak to chceš udělat? Nemůžeš lidem zakázat psát o tobě, stejně jako nemůžeš vyhnat ty fotografie. A nebude trvat dlouho, a tatínek to v práci taky vzdá.“

„Však je to jenom dobře! Oba jste se za celý život nadřeli až dost. Nové zákaznice ti sice nepřivedu, ale teď už se nemusíš hrbít nad strojem a do noci šít. Teď máme peněz dost.“

„Holčičko moje zlatá, ale co budu dělat? Sedět zabarikádovaná v domě? Mě moje práce baví.“

To Jana moc dobře věděla. Potřebovala chvilku přemýšlet a oprostít se od emocí. V afektu se totiž nic nevyřeší.

„Udělám nám kafe a něco vymyslíme,“ v hlavě se jí rýsovala představa...

O hodinu později už obě seděly u stolu, usmívaly se a jedna nadšeně překřikovala druhou.

„Co se to tu děje?“ vstoupil do místnosti táta. Únava z něj spadla v okamžiku, kdy si uvědomil že to není hádka, ale nadšené štěbetání.

„Tomu neuvěříš! Máme geniální dceru! Pojď si ke mně sednout, hned ti to ukážu!“

„Tati, dáš si večeři? Hned ti ji připravím!“

Obě byly na nohou a poletovaly po kuchyni jako dva motýlci.

„Prr, holky moje, jedna po druhé,“ smál se. „Než ale začnete, mám řešení, jak se vypořádat s těmi fotografy. Ptal jsem se v práci kluků a dostal jsem kontakt na právníka. Můžeme to začít řešit.“

Jana byla ráda, že je k tátovi otočená zády. Tiše vydechla a zaťala zuby. Tohle mu bude těžko vysvětlovat – sama už na internetu přečetla mraky článků. Volala i několika právníkům.

Výsledek byl stejný: není co žalovat, jak se bránit. Fotografové nic neporušují. Pokud jim sousedé dovolili u nich na zahradě fotit, aniž by Janě a jejím rodičům lezli přes plot, bude jejich vykázaní soudní cestou běh na hodně dlouhou trať.

Musím to vyřešit jinak.

Ale všechno popořadě. Kousek po kousku to zvládnou! uklidňovala sama sebe.

Jsem dospělá – teď je načase, abych ukázala, že se o rodiče postarám!

S tím se pustila do přípravy večeře a poslouchala rozhovor rodičů.

„To je báječné! Mám hroznou radost. A díky Janě už se nemusím trápit, že si ode mě nikdo nechce nic nechat ušít.“

„Nakoupíme za výhru pytle a všechny ty ukvokané drbny do nich hodíme a pošleme po proudu?“

„Hm, to zní lákavě a asi by se mi to i líbilo. Třeba na Novákovou bych se ráda podívala. Už slyším, jak se vzteká, že jí nejde barva k pleti a i materiál a střih nelichotí její figuře... nebo Dvořáková od nádraží! Tak ten pytel, do kterého bychom nacpali ty její, jak tomu říká, nedoceněné barokní křivky, bych ráda viděla!“

„Koukám, že i po letech spokojeného manželství mě stále dokážeš překvapit. Myslel jsem si, jak mám křehkou a poddajnou manželku, a v tobě dřímá bojovná duše s touhou po škodolibé pomstě.“

„Divíš se mi? Ze dne na den mě odepíšu – ne kvůli tomu, že bych jim zkazila objednávku, ale protože jsou to závistivé husy! Ale ať se tou žlučí třeba udusí, já budu šít dál!“

„To jsem rád, miláčku, ale co chceš šít? A pro koho... NE! Prosím řekni, že jsi se nerozhodla vyměnit všechno v domě?! Vyhrožuješ tím už léta, ale teď na to teda nenastal čas...“

„Něco lepšího!“

„Dobře, teď máš vážně mou plnou pozornost... ale mám taky strach!“

Jana spokojeně sledovala tu slovní přestřelku. Láskyplný vztah rodičů bylo něco, na co se mohla vždy spolehnout. I kdyby zítra nevyšlo slunce, oni dva budou dál plní energie a lásky. Věděla, jak jedinečné manželství mají.

„Tati, klid, žádná výměna polštářů a závěsů v ložnici se nekoná,“ položila na stůl talíř s večeří, z níž se kouřilo. „Prostě jsem navrhla, že by se měla mamka zaměřit na zákazníky, kteří její práci ocení.“

„A to je kdo?“

„Děti! Budu šít pro děti v nemocnici,“ už dál nevydržela maminka a začala nadšeně popisovat, co během chvílky našly na internetu.

„Je spousta míst, která potřebují pomoci. Věděl si, že pro nedonošená miminka v inkubátoru plete jedna charitativní organizace chobotničky? Mají dlouhá a kroutící se chapadýlka, která těm nebožátkům v inkubátoru připomínají pupeční šňůru. Hrají si s ní, tahají za ni a nevytrhávají si tak hadičky s kyslíkem a umělou výživou! Taky jsem s Janičkou prošla několik odkazů na internetu a už mám docela jasnou představu! Začala bych polštářky plněnými pohankou – ty se můžou podle potřeby nahřát. Pak se mi líbily barevné zástěny s obrázky. Takové ty závěsy, co se natahují mezi dětmi na pokojích s více lůžky. Proč by to mělo být nudně béžové, když já tam našiju zvířátka a postavičky princezen... A hračky! Těch není nikdy dost! Prstové maňásky...“ rozohňovala se s každým dalším nápadem víc a postupně přestala vnímat, že se na ni manžel láskyplně usmívá.

Jana byla sama se sebou spokojená. Zvláště když jí táta pod stolem pohladil ruku.

První věc vyřešena, odškrtnla si v pomyslném seznamu.

Teď se vypořádat se soukromím rodičů.

To se však ukázalo jako větší problém. První, co chtěla Jana udělat, byl nový a pěkně vysoký plot kolem celého pozemku... Jenže na to potřebovala souhlas všech sousedů, kterých by se výměna dotkla. Tedy nikdo jí to nepovolí. Zvláště když mají všichni na zahradách fotografie, co si za „bydlení“ platí.

„Nevadí, já se nevzdám,“ procedila skrz zuby. „Nepovolí mi plot, tak ho udělám z keřů!“ Vztek a pocit křivdy, které neměla kde ventilovat, byly spolehlivým hnacím motorem. O polední pauze se vykašlala na oběd. Beztak už ji nebavilo čelit nevraživým pohledům a poznámkám, že na to, kolik má peněz, dává mizerný dýška, a objednala kompletní zahradní služby. Neochota ženy v telefonu pracovat o nadcházejícím víkendu byla okamžitě zapomenuta, jakmile Jana přislíbila dvacetiprocentní bonus a po emailovém potvrzení poukázala firmě polovinu platby dopředu! Zbytek pracovního dne se usmívala a náladu jí nezkažil ani příchod nadřízené.

„Chci si s vámi promluvit,“ prohodila napůl vztekle, a aniž čekala na odezvu, zmizela ve své kanceláři.

Jana ji následovala a marně pátrala v paměti, co mohla udělat, že manažerka neudržela svůj každodenní poker face.

Co neudržela, vypadala, že sebou sekne o zem a začne kopat nohama a vřeštět jako malé dítě.

„Zavřete za sebou a sedněte si!“

Strohému rozkazu nemělo cenu vzdorovat. Zvláště když ho doprovázela kakofonie zvuků vyřukávaná dokonalou manikúrou o skleněnou desku stolu.

To nevypadá na přidání, pomyslela si Jana a vzápětí se ušklíbla. *Ale já nepotřebuju přidat!*

Jen velmi pomalu si zvykala na finanční nezávislost. Vždyť i podvědomí nejprve naservírovalo katastrofický scénář vzešlý ze strachu o místo a nejistoty z budoucnosti. Když si uvědomila, že je hmotně zajištěná, pomyslná oprátka utahující se každému podřízenému čekajícímu na ortel od našťvaného šéfa se povolila.

Nemohla si pomoci.

Sedla si na židli a uvolněně si přehodila nohu přes nohu. Na dotvoření dokonale provokativního vjemu lehce pohupovala nohou v nových lodičkách.

Nemusela se ani usmívat. Jindy dokonale se ovládající nadřízená už teď byla ukázkovou reklamou na papíňák.

„Jsem ráda, že se bavíte,“ jízlivě sekla po Janě pohledem.

„Je krásný den, práce mě baví, klienti jsou spokojeni – takže nemám důvod smutnit...“

„A to se právě pletete!“

„Ale?!“ naoko udiveně odpověděla Jana a čekala, s čím se běsnící šéfová vytasí. „Jsou na mou práci odůvodněné stížnosti? Provedla jsem snad chybu v kalkulacích? Nesedí mi týdenní či snad měsíční uzávěrky?“

„To, ehm, zrovna ne,“ neochotně přiznala šéfová a viditelně pobledla.

„Hm, takže jsem se k některému z klientů chovala neuctivě?“ poťukávala si Jana v hraném zamyšlení prstem na bradu.

„Nedělejte hloupou!“ vybuchla už značně nejistá nadřízená a vyskočila od stolu. Rázovala po místnosti a očividně se snažila najít správná slova pro následující debatu.

Jana se naopak bavila výborně.

Po dlouhých letech byla zcela nad věcí. Bylo jí absolutně jedno, co se stane. I kdyby musela práci opustit, bylo jí to vlastně ukradené. Čím déle sledovala nadřízenou, tím více měla pocit, že se role obrátily.

Kdo je teď na kolenou a kdo nad věcí?

Hm, není to příjemné, že?

Tak to jsem zvědavá, s čím, ty nádhero, vyrukuješ...

Kývala Jana nohou v lodičce a na dotvoření uvolněného dojmu si pohrávala se zatoulaným pramenem vlnitých zrzavých vlasů.

„Podívejte, moc dobře víte, že na vaši práci dlouhodobě neshledávám žádné velké chyby...“
Tak to je dost svérázná pochvala, odfrkla si Jana.

„...ale já i naše centrála se domníváme, že v nastalé situaci zvýšeného mediálního zájmu o vaši osobu vám naše firma není schopna poskytnout dostatečné diskrétní pracovní prostředí. Na své pozici jste přímo povinna komunikovat s širokou veřejností. A naše vedení, i já, vyjadřujeme obavy o vaši bezpečnost. Nechceme, aby se zdiskreditovala firma...“
Víc už Jana nemusela poslouchat. Bylo víceméně jasné, kam celý monolog směřuje. Managementem naučené fráze měly za cíl jedině – donutit zaměstnance, aby sám dal výpověď, a firma tak byla z obliga.

„Co si to dovolují,“ hřímala máma a hrozila od plotny vařečkou imaginárnímu zločinci, který ublížil jejímu jedinému dítěti.

Jana se usmála: „Vždyť to bylo vysvobození! Mně i šéfce se nesmírně ulevilo, když jsem navrhla, že odejdu. Vlastně teprve až když jsem podepsala výpověď, se z té satorie stala normální lidská bytost.“

„Jen ji neomlouvej! Je to stejná závistivá mrcha jako všichni ostatní!“

„Já ti nevím, mamko, on vážně není med zaměstnávat někoho, kdo je dnes a denně v novinách,“ povzdychla si Jana a snažila se z mysli vytěsnit vzpomínku na dnešní zprávy. Ačkoliv věděla, že další šokující informace ze života odhalené multimilionářky jsou snůška blábolů, nemohla si pomoci – každý den si v telefonu otevřela nové články a četla tu hrůzu. Bolelo to. A dost. Ale to bylo nic proti špatně skrývaným pohledů rodičů. Lítostivě ji pozorovali, když si mysleli, že se otočila. Byly to chvíle plné strachu, bolesti a zoufalé snahy ochraňovat.

Jenže já už nejsem malá!

Navíc jsou to všechno lži, chtělo se Janě křičet.

Tedy většinou jsou to lži, připustila sama před svým svědomím. Nemělo lhát si. Moc dobře věděla, kdo je a co kdy provedla. A ačkoliv v pubertě blbne snad každá holka, ona prostě měla jen smůlu. Kombinace nešťastné lásky, užvaněného zhrzeného nápadníka a malé vesnice vykonaly své – je za černou ovci. Ať později udělala cokoli, stigma lehké holky, coury a sousedy oblíbené přezdívky „řádodajky“ se prostě nezbavila.

Jana pohodila hlavou, ale kolotoč chmurných myšlenek nezaplašila. Vytratila se do svého pokoje s banální výmluvou, že večeri vymění za odpočinek po dlouhém dni.

Jenže ani za drahnou dobu nebylo lépe. Stála u okna a přes záclonu pozorovala zahradu. Malý tichý ráj, nově cloněný zelenou hradbou keřů. Další krůček se povedl. Teď už tátu ani mámu neobtěžuje cvakání fotoaparátů. Teď je vyfotí leda ISS z oběžné dráhy. Škodolibě se ušklíbla – překazila nejenom práci paparazzi, ale i lačné snahy sousedů namastit si kapsy.

Jenže tady, v tom mikrosvětě zahrady a domu, nemůže zůstat věčně.

Stoupla si před zrcadlo a snažila se na sebe podívat očima ostatních.

Co vlastně vidí?

Středně vysokou holku průměrné postavy.

Žádná velká prsa, ale ani zadek.

Pas a pěkné nohy byly plusové body.

Blankytně modré oči.

Jenže tím to končilo! Kdyby snad někdo přehlídnul ryšavé vlasy kroučící se jako hadi kolem hlavy Medúzy, dorazí je obličej.

Co obličej, ale i dekolt, ramena, ruce... Všude měla pihy!

Pro někoho znaménka krásy nebo poprašek na nose dokazující, že na dovolené u moře svítilo sluníčko, se v jejím případě změnilo na prokletí. Nazrulé flíčky ničily sebevědomí malé holčičky, pubertáčky i dospívající slečny. Nepomohlo nic – krémy, make-upy, prostě nic. Až jako dospělá dokázala Jana čelit skutečnosti, že její pleť bude prostě do smrti budít rozpaky.

Nemá šanci to změnit. Prostě na to nemá dost.... peněz?!? Cože?

Vytřeštila oči na obraz v zrcadle.

„Ale já mám dost peněz!“ překvapeně zašeptala. „Já si můžu dělat, co chci!“

Opojný pocit euforie se rozléval celým tělem a hladil a hojil křivdy dětství. Prvně v životě měla pocit, že může udělat cokoli!

Stane se to, co chce ona!

Konečně má dost času, peněz a motivace. Protože po mediální smršti posledních dnů je pro všechny ukázkou morální pokleslosti, nemá co zkažit.

Vezmu to pěkně z gruntu.

A třeba se i pobavím!

Rodiče budou v bezpečí doma a já zkusím žít po svém!

Hůř už to dopadnout nemůže!

Více z knih Niky Peas najdete na MojeRomantika.cz